

002
AUGUST

HARLEQUIN®

Kingitused

EKSTRA

INDIA GREY
MILJARDÄRIST
ÜKSIKISA

India Grey

MISTRESS: HIRED FOR THE BILLIONAIRE'S PLEASURE

2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip

Korrektor Inna Viires

© 2008 by India Grey.

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M08212810

ISBN 978-9949-12-950-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

*Pühendatud kõikidele Kuninglike õhujõudude kangelastele... ja
eriti ühele neist. Tänuavaldustega F. W-le.*

Proloog

“Ma kardan, et need pole head uudised.”

Orlando Winterton jäi väliselt rahulikuks. Põlvkondade pikkune aristokraatlik kasvatus ja eluaegne armutu enesekontroll olid viinud selleni, et ta kõhn tõsine nägu oli täiesti ilmetu, kui silmaarst vaatas ta haiguslugu, mis lebas Victoria-aegse mahagonipuust laua peeglina sära-val plaadil.

“Viimased testitulemused näitavad, et keskmises sektoris on vaateväli tunduvalt kitsenenud, mis võib tähendada, et makulirakud on hakanud enneaegselt hävima...”

“Säästa mind teaduslikest üksikasjadest, Andrew.” Orlando hääli oli kare. “Ütle parem, mida sa saad selle vastu teha.”

Järgnes lühike paus. Orlando käelihased tõmbusid kalli nahktugitooli käetugedel pingule, kui ta püüdis Andrew Parkesi targast ettevaatlikust näost midagi välja lugeda. Aga see hägune ala vaatevälja keskel, mille pärast ta oligi arsti juurde tulnud, oli arenenud juba nii kaugemale, et see muutis seesuguse aistimist nõudva mõistatamise raskeks. Ta jäi ootama, otsides arsti hääletoonist vastust.

“Noh, jah, ma kardan, et suurt mitte midagi.”

Orlando ei öelnud sõnagi, kuid ta pea jõnksatas pisut tahapoole, otsekui oleks teda löödud. Seal see oli – haletsev noot, mida ta oli kartnud. Vaikne matusehelin.

“Mul on südamest kahju, Orlando.”

“Pole vaja. Ütle ainult, mis saab edasi. Kas ma olen veel võimeline lendama?”

Andrew Parkes ohkas. Seesuguseid uudiseid oli alati raske edastada, aga Orlando Wintertoni puhul eriti. Andrew oli olnud Orlando isa lord Ashbroke'i sõber kuni tolle surmani neli aastat tagasi, ja ta mõistis hästi, et Ashbroke'i poegade ühinemine Kuninglike õhujõududega oli perekonna pikk ja auväärne traditsioon. Ta teadis ka Orlando ja tema noorema venna Felixi vahelisest ping-
sast võistlusest. Mõlemad olid suurepärased piloodid, kes olid tõusnud jahmatavalt kiiresti auastmeredelil, saavutades neist kõige kadestusväärsema – lennukomandöri tiitli. Vendadest vanem, Orlando, oli Felixist hiljuti ette jõudnud, teda oli määratud relvajõudude juhatajaks, millest kõrgemat auastet lennuväes polnud.

Nii hiilgava karjääri katkemine oli raske hoop. Sellist asja ei saanud leebelt selgitada, seega pidi Andrew ta võimalused ausalt ära rääkima.

“Ei. Mu laual olevate testide põhjal ei jää mul üle muud, kui sind praegu maale kirjutada. Muidugi pole diagnoos veel lõplik, aga hetkel viitavad kõik märgid Stargardti makulaardüstroofiale.”

Orlando istus ikka veel liikumatult. Ainult ta päevitunud põse lihas tõmbles veidi, mis vihjas tormilistele tunnetele väliselt rahuliku pinna all.

“Ma ju näen veel. Ma suudan lennata. Kindlasti võib see jääda konfidentsiaalseks?”

Silmaarst raputas pead. “Õhujõududes mitte. Seda, kellele tahad sellest rääkida eraelus, otsustad sa ise. Sa

saad elada täiesti normaalset elu – vähemalt hetkel – ja kellelgi pole vaja sellest teada, kuni sa tunned, et tahad rääkida.”

“Saan aru.” Orlando lühikeses kibestunud naerupurskes oli tubli annus meeleheidet. “Mu elu on “vähemalt hetkel” täiesti normaalne. Sa tahad vist öelda, et see muutub.”

“Ma kardan, et haigus süveneb.”

Orlando tõusis järsult püsti. “Suur tänu, et aega leidsid, Andrew.”

“Orlando, palun oota, ehk on sul veel küsimusi, asju, mida tahaksid teada...?”

Andrew hääl vaibus, kui Orlando näoga tema poole pööras. Pikk kasv ja laiad õlad muutsid ta lohutamatu näoilme veelgi kohutavamaks.

“Ei. Sa rääkisid juba kõike, mida mul oli vaja kuulda.”

“Mul on mõningast kirjandust, kui sa oled valmis lugema.” Andrew lükkas brošüüri laual tema poole ja jätkas sunnitud optimismiga: “Seesugune haigus võib progresseeruda aeglaselt ja hea oleks, kui sul on kellegagi rääkida. Kas sa käid siiani selle supertüdrukuga? Üsna ambitsioonikas naine, jurist, nagu ma mäletan?”

Orlando vaagis vastust. “Arabella. Ta on firma finantssist. Jah, me... kohtume siiani.”

“Väga hea.” Andrew naeratas kergendatult ja lisas ettevaatlikult: “Ja Felix? Ta on praegu kodus, eks ole?”

“Jah. Me oleme samal ajal Eastonis, et alustada järgmisel nädalal uut reisi.” Orlando naeratas nukralt. “Paisatab, et seekord läheb ta ilma minuta.”

* * *

Kabinetist väljudes ja Londoni tänavale jõudes pilgutas Orlando silmi.

Oli jaanuar, kuid isegi läbi tumedate pilvede imbuv külm hall valgus ärritas ta silmi. Orlando ignoreeris seda ja keeldus võtmast kinni trepikäsipuust.

Ta tuleb toime ilma igasuguse abita. Ilma kellegi abita.

Kostis õhkipiduri sisin, buss sõitis ta ees kõnniteeservast minema ja samal hetkel piilus kahvatu päikesekiir pilve vahelt välja. Teisel pool tänavat seisva maja küljes rippus reklaamitahvel suure plakatiga, mis tutvustas mingit klassikalise muusika plaati. Plakatil oli punapäine tüdruk luuderohuohelises voogavas õhtukleidis.

Orlando oli märganud Londonis ringi liikudes seda plakatit lugematuid kordi, kuid nüüd tõdes ta äkitselt, et pole seda siiani tegelikult *näinud*. Nagu paljut muudki. Pikalt ja katkendlikult välja hingates ajas ta pea selga ja silmitses noort naist. Tema suured merevaigukarva silmad olid Orlando pilku köites nukrad, põgusaks naeratuseks kaardunud kahvatursoosad huuled näisid ebakindlalt värisevat.

Sel hetkel koitis Orlandole tõde.

Plakatit vaadates nägi ta julma selgusega, millest ta hakkab ilma jääma. Ta tundis, kuidas pimedus, mis varjutab varsti ta silmanägemise, hiilib ta südame ümber.

Esimene peatükk

Aasta hiljem

Hakkas alles valgeks minema, kui Rachel astus vana kirikla välisuksest välja ja sulges selle vaikselt enda järel. Varahommikune niiske külm mattis naise kohe endasse ja ta hingeõhk moodustas krõbedas veebruariõhus väikesi pilvekesi.

Majas oli kuulda liikumist, kuid need olid võõrad – koristajad ja toitlustajad, kes olid ilmunud vara kohale, et kraamida õhtuse peo jälgi ja valmistada ruumid ette tänaseks vastuvõtuks. Aeglaselt üle muru astudes kiheles ta kukal hirmutundest, et keegi jälgib teda. Ta ei teadnud õieti isegi, miks ta kiirustas kõrge heki varju, mis eraldas vana maja kirikuaiast, kuid ta pidi põgenema majast ja leidma koha, kus saaks rahus mõelda.

Ja hingata. Ja olla eemal lähenevast sündmusest, millele ta ei julgenud isegi mõelda.

Rachelil oli käes poolik šampanjapudel, mille ta oli möödaminnes hallilaualt kaasa haaranud. Carlose käputäie kõige mõjuvõimsamate muusikatööstuse sõprade jaoks korraldatud pulmaeelne õhtu oli veninud ilmselt pikale, kuigi Rachel ise oli läinud enne keskööd magama. Muidugi oli Carlos vihane, et ta ei jäänud “muljet avaldama” ja vestlema “õigete” inimestega, kuid Racheli pea oli valutanud ja süda hirmust homse ees raske. Ta oli

vabandanud ennast väsimusega, kuid lamanud ärkvel kuni umbes kella kolmeni, mil viimased autod uste paugutamise ja lärmaka hüvastijätu saatel olid lahkunud, viies Carlose peenesse maamajatüüpi hotelli, kus ta pidi veetma viimase öö oma pikast poissmeheelust.

Rachel oli lamanud pimeduses ja värisenud endal kätega ümbert kinni hoides hirmust järgmise öö ees.

Nüüd puges ta läbi madalast vahekäigust pöökpuu-
heki ja jõudis kirikuaeda. Tihe uduvaip kattis maad, tekitades aias kummalise melanhoolse õhkkonna, mis sobis hästi Racheli meeleoluga. Tõmmanud paksu kašmiirsviitri käised käelabadele, surus ta pudeli vastu rinda ja jalutas aeglaselt kiriku taha, kuhu majast polnud võimalik näha. Varases hommikuvalguses oli kõik ümberringi hall, must ja hõbedane. Rachel tõstis näo tinahalli taeva poole ja kirikutorni ümber tiirlevaid künnivareseid silmitsedes tundis ta ainult ahastust.

Jäine tuul paiskas ta juuksed näo ette ja Rachel hakkas värisema. Eemal varjas vana jugapuu surnuaia suurimat hauaplatsi, mis oli teistest natuke eemal ja mille kohal kõrgus aukartustäratav kivist ingel, tiivad poolenisti kokku surutud, kahvatu nägu kummargil. Rachelit justkui tõmbas selle poole.

Jugapuu pakkus tuulevarju. Inglise tühi pilk oli alla tema poole suunatud, selle kivist nägu väljendas kaastunnet ja lootusetust.

See ingel on näinud kõike, mõtles Rachel nukralt. Need luitunud sihitu pilguga silmad on olnud tunnistajaks arvututel pulmadel ja matustel, näinud nii suurt rõõmu kui ka suurt ahastust. Rachel mõtles endamisi, kas ta

on näinud kunagi mõrsjat, kes läheks justnagu oma matustele, mitte laulatusele.

Ta istus kuivale mullale ingli külmade kahvatute jalgade ette, jõi sõõmu šampanjat ja toetas põse vastu sammaldunud kiviplaati. Kivi külgedele olid raiutud nimed ja kuu-päevad, mõned neist kulunud peaaegu loetamatuks või sammaldunud. Aga Rachelile kõige lähem nimi oli selge ja loetav. Ta luges sõrmi abiks võttes:

Markii Felix Alexander Winterton
Easton Hall

Hukkunud tegevteenistuses kodumaa nimel
TA OHVERDAS ENDA TÄNASE MEIE HOMSE
NIMEL

Rachel vaatas muiates ingli poole ja tõstis šampanjapudeli. “Sinu terviseks, Felix,” lausus ta sosinal. “Aga minu puhul on see raisatud toost.”

Autost väljudes ja kirikuaia poole sammudes ei tundnud Orlando külma. Külml oli viimasel ajal ta normaalne olek. Külml ja muidugi ka tihenev pimedus.

Viimane külaskäik Andrew Parkesi juurde ei toonud häid uudiseid. Ta nägemine nõrgenes kiiremini, kui Parkes oli esialgu arvanud, ja arst oli soovitanud Orlandole, et ta loobuks autojuhtimisest.